

χαροποιὸν πρόσωπον καὶ ἐπληροφόρησε τὸν σύντροφόν του, ὅτι ὁ Ἅγιος Ἀλφόνσος τῷ ἔδωκεν ἐκείνην τὴν φορὰν πεντήκοντα τάλληρα.

— Ἀλήθεια! — εἶπεν ὁ χωρικός, — καὶ ποῦ εἶναι.

— Πρέπει γὰρ ἦναι εἰς τὴν τσέπην σου, — εἶπεν ὁ στρατιώτης μὲ σοβαρότητα.

— Ἀλλὰ δὲν ἔχω μήτε πεντάραν, — ἐφώναζεν ὁ χωρικός.

— Σὲ πιστεύω, — παρατήρησεν ὁ πονηρὸς στρατιώτης, — ἀλλ' ὁ Ἅγιος μὲ εἶπεν, ὅτι τὰ ἔθεσεν ὁ ἴδιος εἰς τὴν ζώνην σου· λοιπὸν ἄλλο δὲν ἔχης νὰ κάμῃς εἰμὴ νὰ ξεζωσθῇς· διὰ νὰ ἴδωμεν ἂν ἀληθεύῃ ὁ Ἅγιος ἢ μή.

— Μετὰ ματαίαν ἀντίστασιν ὁ χωρικός ἠναγκάσθη νὰ ἐκβάλῃ τὴν ζώνην του, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρέθησαν τὰ ὅποια ὁ στρατιώτης εἶπε τάλληρα· καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς εἶχε πρότερον μοιρασθῇ τὸ ἥμισυ τάληρον μὲ τὸν στρατιώτην, ἠναγκάσθη νὰ μοιρασθῇ καὶ ταῦτα, καὶ οὕτως ἀντὶ 50 ἔφερεν εἰς τὴν οἰκογένειάν του 25 τάλληρα!

ΨΑΛΜΟΣ ΡΙΘ'.

ΝΟΥΣ 105—112.

Λόχνον ἔχω καθ' ὁδόν μου

Λόγον σου τὸν καθαρὸν,

Φῶς ἐν σκότει τῶν ποδῶν μου,

Διαυγὲς καὶ ἱλαρόν.

Ὡμοσα νὰ ζῶ φυλάττων

Τὴν ὁδὸν τῶν ἐντολῶν

Κ' ὄλων σου τῶν προσταγμάτων,

Ἐπὶ κόσμ' ἁμαρτωλῶν.

Ἐν σφοδρᾷ ταλαιπωρίᾳ,

Φεῦ! τὸ πνεῦμά μου πονεῖ,

Ἀλλ' ἡ σὴ παρηγορία

Πάλιν μὲ ζωογονεῖ.

Πρόσεξον εἰς τὴν βαθεῖαν

Τῆς ψυχῆς μου στοναχὴν,

Δός μοι νὰ ἴδῶ τὴν θεῖαν

Καὶ σοφὴν σου διδασχίν.

Εἰς δεινὰ ἐκτεθειμένη,

Ἡ πενθήρης μου ψυχὴ

Εἰς τὸν νόμον σου ἐμμένει,

Ὡ Θεὲ, καὶ εὐτυχεῖ.

Μ' ἐπαγίδευσαν ἀνόμως

Στίφη ἀσεβῶν πολλῶν,

Πλὴν μ' ἠσφάλισεν ὁ δρόμος

Τῶν καλῶν σου ἐντολῶν.

Τὰ μαρτύριά σου μόνα,

Ὡ Θεὲ, τὰ σοβαρά

Ἡ μερίς μου ἔς τὸν αἰῶνα

Εἶν' — ἡ μόνη μου χαρά.

Τῶν σοφῶν σου προσταγμάτων

Θέλω εἶσθαι μαθητής,

Τῶν ἀγνῶν διαταγμάτων

Κατὰ γράμμα ποιητής.

ΚΑΛΟΝ ΑΝΤΙ ΚΑΚΟΥ.

— Μοὶ ἔκαμες τὸ κακόν, — λέγει ὁ κακὸς, — θὰ σοὶ τὸ ἀποδώσω. Μὲ ἐκτύπησες· θὰ σὲ κτυπήσω.

— Μοὶ ἔκαμες τὸ κακόν, λέγει ὁ καλὸς σὲ συγχωρῶ. Μὲ ἐκτύπησες· τὸ λησμονῶ.

Ἐπειδὴ σὺ εἶσαι κακὸς, δὲν θέλω νὰ ἦμαι ὅμοιος σου.

Θὰ εἶμαι εὐτυχέστερος διότι θὰ σοὶ κάμω κακόν· Τί καλὸν προέρχεται ἐκ τοῦ κακοῦ, τὸ ὅποτον πράττομεν εἰς ἄλλους;

Ὁ Θεὸς λέγει: Ὁ πράττων τὸ κακόν θέλει λάβῃ τὸ κακόν· ὁ πράττων τὸ ἀγαθὸν θὰ συνάξῃ τὸ καλόν.

Ὁ Θεὸς τιμωρεῖ, καθὼς καὶ ἀνταμείβει.

Ὁ κώνωψ, ὅστις μὲ ἐτσάμπησε, πίπτει εἰς τὰ δίκτυα τῆς ἀράχνης.

Ὁ ἱέραξ ὅστις κατέφαγε τὸ μικρὸν πτηνόν, πίπτει ὑπὸ τὸ ὄπλον τοῦ κυνηγοῦ.

Κακὲ, σὺ θὰ σκοντάψῃς εἰς τὴν πέτραν, τὴν ὁποίαν ἔθεσες καθ' ὁδὸν διὰ νὰ σκοντάψῃ ἄλλος. Ε. Ε. Σ.

Θεραπεία κατὰ παραπόνων. Ἀπαξ μόνον εἰς τὴν ζωὴν μὲ παρεκονέθην, — εἶπε σεβάσμιός τις γέρων εἰς τὰ τέκνα του, — ὅταν ἐδρέθην ἀνυπόδutos καὶ δὲν εἶχον χρήματα ν' ἀγοράσω ἐν ζεῦγος ὑποδημάτων. Εὐτυχῶς τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἀπήντησα ἀνθρωπὸν τινα χωρὶς πόδας, καὶ τότε εὐχαρίστησα τὸν Θεόν, ὅτι ἐγὼ ἤμην εἰς καλλιτέραν ἐκείνου κατὰστασιν, καὶ ἔπαυσα παραπονούμενος.

Ὅταν συλλογιζώμεθα πόσοι τῶν ὁμοίων μας ἀνθρώπων δὲν ἔχουν πολλὰ ἀγαθὰ, τὰ ὅποια ἡμεῖς ἔχομεν, πρέπει νὰ εὐχαριστῶμεν τὸν Θεὸν διὰ τοῦτο καὶ νὰ μὴ παραπονώμεθα δι' ὅσα δὲν ἔχομεν.

Ὁ ἐλεῶν πτωχὸν δανεῖζει εἰς τὸν Κύριον· καὶ θέλει γεῖναι εἰς αὐτὸν ἢ ἀνταπόδοσις αὐτοῦ. (Παροιμ. ιθ'. 17.)

Νὰ κάμῃ τις δικαιοσύνην καὶ κρίσιν, εἶναι ἀρεστότερον εἰς τὸν Κύριον παρὰ θυσίαν. (Παροιμ. κά. 3)